

u Pakracu početkom marta. U tom gradiću u zapadnoj Slavoniji došlo je do oružanog sukoba 2. marta 1991. godine. Povod za sukob bila je odluka SO Pakrac od 22. februara o priključenju SAO Krajini; odlučeno je i da se Policijska uprava preimenuje u Opštinski sekretarijat unutrašnjih poslova i podredi Sekretarijatu unutrašnjih poslova Krajine kojim je komandovao Milan Martić. Naoružan je rezervni sastav policije i tokom 1. marta preuzeta je policijska stanica.

U ranim jutarnjim časovima 2. marta oko 200 pripadnika specijalnih jedinica MUP-a Hrvatske ušlo je u Pakrac i zauzelo policijsku stanicu i zgradu Skupštine opštine. Došlo je do kraćeg sukoba sa lokalnim srpskim policijskim snagama; prema hrvatskim izvorima sukoba nije ni bilo, već su se srpske snage bez borbe povukle na obližnja brda. To je bio povod da Borisav Jović, na predlog generala Kadrijevića, bez saglasnosti ostalih članova Predsedništva, odobri pokret određenih jedinica JNA.

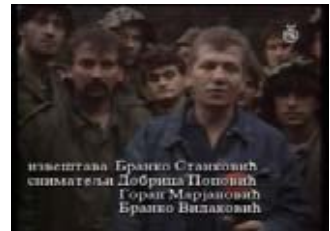
U Pakrac su upućene snage iz Bjelovara, Virovitice i Zagreba. One su ušle u Pakrac, razdvojile sukobljene strane i smirile situaciju u gradu. Došlo je do kratke razmene vatre iz pešadijskog oružja.

Socijalistička partija Srbije naglo je radikalizovala svoju retoriku i osudila je 3. marta 1991. godine „brutalan napad“ na stanovništvo: „Nasilničkim i fašističkim metodama hrvatske vlasti nasrnule su ne samo na mir i zajednički život, nacionalnu ravnopravnost i demokratiju, već i na same živote građana. Hrvatske vlasti su ovim teškim nasiljem dovele do daljeg pogoršanja ionako teške političke situacije u Jugoslaviji. Socijalistička partija Srbije traži od Predsedništva SFRJ da umesto jalovih sednica i saopštenja vrši svoje Ustavom utvrđene funkcije“. Ovo saopštenje je preneto u Politici i Politici Ekspres.

Primetno je da, što se tiče Pakračkog incidenta, Politika i Politika ekspres ograničavaju svoje izvore na jednu stranu, Borba nastoji da izveštava balansirano, ukrštajući informacije iz Predsedništva SFRJ, vojske, srpskih i hrvatskih vlasti (Borba, 4.3.1991 i 5.3.1991). Neprofesionalno, zapaljivo i konfuzno izveštavanje o neredima u Pakracu dostiže vrhunac u Večernjim novostima. One na naslovnici od 3.3.1991 donose ogroman naslov „**Prepad na Pakrac**“ (str.1) u kojem se kaže da zvanično niko nije poginuo, ali da se nezvanično

Blagoje Adžić u poseti Vukovaru, oktobar 1991

Branko Stanković, oktobar 1991

Dnevnikov dodatak

Danka Novović, avgust 1991

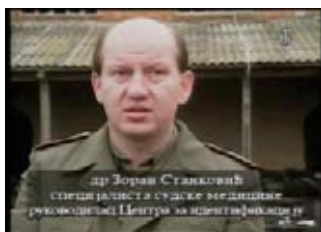
Dobrosav Bjeletić, v.d.
direktora RTB, oktobar 1991

Dr Milan Bulajić, Prebilovci 1991

Dr Miodrag Starčević

Dr Zoran Stanković, Obdukcija
u Vukovaru, novembar 1991

saznaje da je poginulo 11 Srba. Specijal posvećen ovom događaju na strani 3 donosi niz zapaljivih nepotpisanih naslova („Invazija na Pakrac“, „Masakr pred crkvom“, „Poginuo sveštenik?“) i utešan naslov „Odobren pokret jedinica JNA“. Vojna intervencija je detaljno obrađena na strani 6 („Vojska patrolira gradom“). Na strani 8, u okviru reakcija na ove događaje, prenosi se komentar Radomira Smiljanića „Aveti prošlosti“, koji zaključuje „da se 1941, ipak, sada u svojoj stravičnosti ponovila“. Tri dana posle incidenta u Pakracu, Večernje novosti od 4.3.1991 i dalje seju konfuziju. niti demantujući niti potvrđuje vest o ubijenim i ranjenim srpskim civilima.. Demanti sledi tek 6.3.1991 na strani 5 („Bez žrtava, srećom“). U njemu se konstatuje da su Novosti pogrešile, ali je odgovornost za neadekvanto obaveštavanje prebačena na čutanje zvaničnih izvora informacija.

Teškim rečima služile su se ne samo novine, već i državno rukovodstvo. Sa martovskim demonstracijama u Beogradu koincidiralo je i zaoštavanje jugoslovenske krize, karakterisano neuspešnim pokušajem uvođenja vanrednog stanja od strane Jugoslovenske narodne armije. Strah za sopstvenu vlast ubrzavao je Miloševićevu odluku da uđe u rat. Reagujući na nastalo bezvlašće nakon ostavke srpskih i crnogorskih predstavnika u državnom Predsedništvu, Slobodan Milošević se 16.marta, u jednom od svojih retkih televizijskih obraćanja javnosti, okoristio prilikom da proširi bojazan od neizvesne budućnosti, a sebe predstavi kao čuvara stabilnosti:

„Sinoć je Jugoslavija ušla u završnu fazu svoje agonije. Predsedništvo SFRJ odavno ne funkcioniše, a iluzija o nastojanjima predsedništva Jugoslavije i naporima kojih u stvari nema, od noćas je i definitivno mrtva. To nije korak nazad, već korak napred, jer je i gruba istina bolja